

3^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ
3^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΣΥΡΟΥ
ΙΔΡΥΜΑ
Β' ΤΑΞΗ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΤΙΤΛΟΣ: «ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ»

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

«Τι συμβαίνει;»

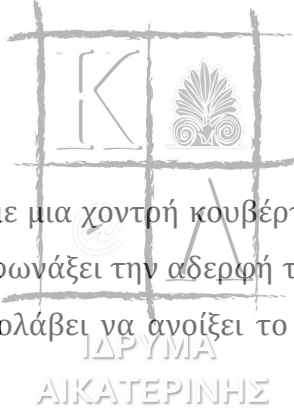
Σκέφτηκε η Ελευθερία μόλις συνήλθε. Προσπάθησε να σηκωθεί, όμως ένοιωθε έναν ισχυρό πόνο στο αριστερό της πόδι. Σήκωσε το πρόσωπό της και κοίταξε γύρω της. Γιατί ήταν πεσμένη στο χόμα, λίγα μέτρα μακριά από το δάσος, και μάλιστα ένα καλοκαιρινό βράδυ;

Όσο κι αν ανησυχούσε, δεν άφησε τον δυναμικό χαρακτήρα της να την εγκαταλείψει. Άρχισε να φωνάζει το όνομα του αδερφού της, του Άρη, και έβαλε δύναμη στο δεξί της πόδι για να καταφέρει να σηκωθεί. Πράγματι τα κατάφερε και προσπάθησε να φωνάξει άλλη μια φορά, όμως η φωνή της καλύφθηκε από ένα γρύλισμα που ακουγόταν μέσα από το δάσος. Τρομαγμένη οπισθοχώρησε και προσπάθησε να τρέξει αγνοώντας το πονεμένο της πόδι, όμως έπεσε κάτω για μια ακόμη φορά. Άλλο ένα γρύλισμα. Ουρλιαχτά. Φωνές. Ένα ακόντιο να σχίζει τον αέρα. Πολλά γρυλίσματα που απομακρύνονται. Η Ελευθερία αποφασίζει επιτέλους να ανοίξει τα μάτια της απορημένη. Τα ουρλιαχτά προέρχονταν από εκείνη, όμως οι άλλες φωνές; Το ακόντιο; Ανοίγει, λοιπόν, σιγά-σιγά τα μάτια της και βλέπει μια φιγούρα να τρέχει προς το μέρος της κρατώντας ένα ακόντιο. Λιποθυμεί για μια ακόμη φορά.

ΑΡΗΣ

«Τι συμβαίνει;»

Σκέφτηκε κι ο Άρης μόλις ξύπνησε. Σηκώθηκε κοιτώντας γύρω του μισοκοιμισμένος. Ήταν μέσα σε ένα φορτηγό σε κίνηση; Έβαλε τα χέρια του στο κεφάλι του ανακατεύοντας λίγο τα μαύρα μαλλιά του και έτριψε τα πράσινα γατίσια μάτια του. Από τα μπροστινά καθίσματα, που ήταν χωρισμένα από τον

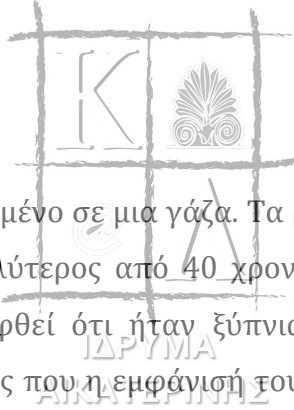
χώρο που βρισκόταν εκείνος με μια χοντρή κουβέρτα, ακουγόταν rock μουσική σε δυνατή ένταση. Σκέφτηκε να φωνάξει την αδερφή του και να σιγουρευτεί ότι ήταν κι εκείνη καλά, όμως πριν προλάβει να ανοίξει το στόμα του έπεσε στο σκληρό, κρύο δάπεδο του φορτηγού.

Το φορτηγό άρχισε να ανεβαίνει μια απότομη, μακριά ανηφόρα. Άλλαξε γνώμη και, βλέποντας ότι κανείς δεν βρισκόταν γύρω του, αποφάσισε να ανοίξει την πόρτα και να βγει. Ίσως ακουγόταν τρελό, σκέφτηκε, όμως δεν ήξερε αν θα είχε άλλη ευκαιρία. Είχε καταλάβει ότι το φορτηγό είχε αρχίσει να χαμηλώνει ταχύτητα και έπρεπε να το δοκιμάσει εκείνη τη στιγμή. Μάζεψε όλο του το θάρρος, πήρε μια βαθιά ανάσα και άνοιξε την πόρτα. Παρ' όλο που φοβόταν ότι η πτώση του θα ήταν επίπονη, η αλήθεια ήταν ότι δεν ήταν τόσο οδυνηρή όσο φανταζόταν. Σηκώθηκε γρήγορα και άρχισε να τρέχει, γνωρίζοντας ότι έπρεπε να απομακρυνθεί γρήγορα για να μην τον βρουν οι οδηγοί. Βρισκόταν κοντά σ' ένα δάσος αργά το βράδυ, χωρίς κανέναν και τίποτα μαζί του. Ολομόναχος. Τι θα έκανε; Ίσως είχε πάρει τη λάθος απόφαση τελικά.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Το πρωί η Ελευθερία ξύπνησε τρομαγμένη μέσα σ' ένα μικρό σπιτάκι. Πετάχτηκε απ' το κρεβάτι καταλαβαίνοντας ότι δεν ήταν δικό της ούτε το κρεβάτι αλλά ούτε και το δωμάτιο. Είχε ξεχάσει το χτυπημένο της πόδι κι έτσι προσπάθησε να σηκωθεί για να κοιτάξει γύρω της, με αποτέλεσμα να πέσει στο ξύλινο πάτωμα. Όχι, δεν έπρεπε να κάνει θόρυβο. Ήθελε να φύγει από εκείνο το μέρος χωρίς να το καταλάβουν οι ιδιοκτήτες του σπιτιού, ήθελε να μπορέσει να τρέξει μακριά από εκεί, ήθελε να ξυπνήσει από αυτόν τον εφιάλτη όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Έκατσε στο κρεβάτι και, πριν προλάβει να κάνει μια ακόμη προσπάθεια να σηκωθεί, ξάπλωσε και άρχισε να παριστάνει την κοιμισμένη. Είχε ακούσει βήματα να πλησιάζουν, δεν ήθελε να την βρουν ξύπνια. Κράτησε την ανάσα της καθώς άνοιγε η πόρτα και ηρέμησε.

Αγνόησε την ανησυχία της και αποφάσισε να κρατήσει τα μάτια της μισάνοιχτα, ήθελε οπωσδήποτε να δει ποιος ερχόταν και να προσπαθήσει να καταλάβει αν ήταν επικίνδυνος. Είδε μία αντρική φιγούρα. Κρατούσε ένα ακόντιο

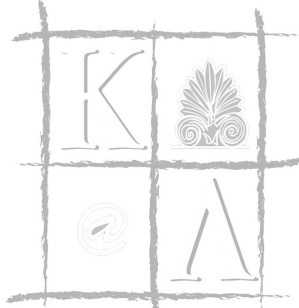

και το ένα του πόδι ήταν τυλιγμένο σε μια γάζα. Τα ρούχα του ήταν κουρελιασμένα και δεν πρέπει να ήταν μεγαλύτερος από 40 χρονών. Γύρισε προς το μέρος της Ελευθερίας, χωρίς να αντιληφθεί ότι ήταν ξύπνια. Το πρόσωπό του φαινόταν ταλαιπωρημένο. Παρ' όλο όμως που η εμφάνισή του ήταν ασυνήθιστη, δεν έμοιαζε επικίνδυνος. Κατευθύνθηκε προς ένα άλλο δωμάτιο του σπιτιού. Μόλις τα βήματά του απομακρύνθηκαν αρκετά και έπαψαν να ακούγονται, το κορίτσι άνοιξε τα μάτια της και άρχισε να σκέφτεται την επόμενη κίνησή της.

ΑΡΗΣ

Ο Άρης το πρωί βρήκε τον εαυτό του ξαπλωμένο στο ζεστό χώμα. Δεν θυμόταν να είχε ξαπλώσει εκεί, όμως αρκέστηκε στην υπόθεσή του που έλεγε ότι νύσταζε τόσο που δεν καταλάβαινε τι έκανε. Κρίνοντας από τη θέση του ήλιου, υπέθεσε ότι ήταν μεσημέρι. Ο καυτός ήλιος έριχνε τις ακτίνες του πάνω στη γη, αδίστακτος, ενώ ο Άρης κατάλαβε πόσο του έλειπε το δροσερό αεράκι. Συνειδητοποίησε ότι είχε παραμείνει έξω από το δάσος και το θεώρησε σοφή κίνηση, αφού ποιος ξέρει τι θα μπορούσε να κρύβεται εκεί μέσα. Παρ' όλα αυτά, χρειαζόταν σκιά και η μόνη λύση που μπορούσε να σκεφτεί ήταν αυτά τα δέντρα. Αποφάσισε λοιπόν να προχωρήσει και να είναι προσεκτικός.

Φτάνοντας σε ένα σημείο με λίγα δέντρα και πολύ σκιά, όχι πολύ μέσα στο δάσος, ο Άρης άρχισε να σκέφτεται πώς έφτασε μέσα σε αυτό το φορτηγό. Ένοιωθε κουρασμένος παρά τις τόσες ώρες ύπνου, ένοιωθε εξαντλημένος, ένοιωθε κάποιες στιγμές ότι η δύναμή του τον εγκατέλειπε. Ανησυχούσε και προσπαθούσε να μην το σκέφτεται, όμως του φαινόταν ότι η ώρα δεν περνούσε με τίποτα και συνειδητοποίησε ότι πεινούσε και διψούσε. Μουρμούρισε κάτι που έμοιαζε με «Ωραία, άλλος ένας μπελάς στο κεφάλι μου» και σηκώθηκε για να βρει φαγητό και νερό. Μόλις στάθηκε στα πόδια του όμως, αντιλήφθηκε την παρουσία ενός άλλου πλάσματος που τον κοιτούσε. Ένα ασπρόμαυρο σκυλί τον παρατηρούσε μέσα από τα μαύρα μάτια του. Δεν είχε κολάρο όμως ήταν περιποιημένο και φαινόταν δυνατό, κι έτσι το αγόρι υπέθεσε ότι ανήκε σε κάποιον που έμενε εκεί κοντά. Πάντα συμπαθούσε τα σκυλιά και, ξεχνώντας τις έγνοιες που τον περιτριγύριζαν, άρχισε να το χαϊδεύει.

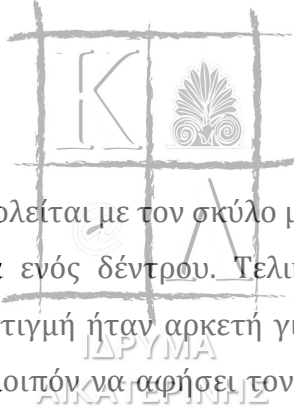

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

«Ομιλίες;» Σκέφτηκε η Ελευθερία ακούγοντας τον άντρα από το άλλο δωμάτιο να μιλάει με κάποιον. «Μα ποιος μπορεί να είναι εδώ τώρα; Αυτό σημαίνει ότι πριν κάποιος με άκουσε που προσπάθησα να σηκωθώ και όταν έπεσα.... όχι, δεν γίνεται αυτό. Δεν μπορεί, θα το είχα καταλάβει, θα είχε εμφανιστεί...» Κι όμως, οι ομιλίες συνεχίζονταν και η απορία της Ελευθερίας μεγάλωνε κάθε δευτερόλεπτο. Μέχρι που τελικά, βήματα ακούστηκαν πάλι και άφησε τα μάτια της μισάνοιχτα. Ο άντρας έκατσε σε μια ξύλινη καρέκλα και άνοιξε το κουτί που είχε φέρει μαζί του. Έβγαλε από μέσα μπουκαλάκια με ετικέτες πάνω τους, όμως όπως ήταν φυσικό το κορίτσι δεν μπορούσε να τις διαβάσει από τόσο μακριά, και βαμβάκι. Άρχισε να ανοίγει κάποια μπουκαλάκια και να βάζει λίγο απ' το περιεχόμενό τους πάνω σε κομμάτια από βαμβάκι. Έπειτα έβγαζε τη γάζα αποκαλύπτοντας μια μεγάλη πληγή που άλειψε με το βαμβάκι. Δεν έδειξε να προσέχει την Ελευθερία. Μήπως το πρόσωπο στο άλλο δωμάτιο δεν είχε καταλάβει τίποτα; Ο άντρας σηκώθηκε και η Ελευθερία πρόσεξε πολλές πληγές στο πόδι του. Φοβήθηκε.

Μια αδύναμη γυναικεία φωνή ακούστηκε και ο άντρας επέστρεψε στο δωμάτιο που είχε πάει και πριν. Επομένως το άλλο άτομο ήταν γυναίκα, πιθανόν η γυναίκα του. Η Ελευθερία δεν ήξερε τι να υποθέσει. Πάντως αποφάσισε ότι αυτή ήταν μια ακόμη ευκαιρία να παρατηρήσει το σπίτι. Άνοιξε λοιπόν τα μάτια της και ανασηκώθηκε στο κρεβάτι. Πρόσεξε μερικά κουτιά που πάνω τους ακουμπούσε το ακόντιο του άντρα. Οι τοίχοι ήταν ξεφλουδισμένοι σε κάποια σημεία και αποκάλυπταν πολλές διαφορετικές αποχρώσεις από μπογιές. Η πιο πρόσφατη ήταν ανοιχτό κίτρινο ενώ πιο κάτω διακρίνονταν κόκκινο, μπλε, και πράσινο. Το πάτωμα ήταν ξύλινο. Τα παράθυρα, φαίνονταν παλιά ενώ τα πράσινα παντζούρια φθαρμένα από τον ήλιο. Το δωμάτιο ήταν μικρό και φωτισμένο από δύο κεριά κοντά στο κρεβάτι της. Μήπως τελικά άδικα ανησυχούσε και αυτοί οι δύο άνθρωποι ήταν τίμιοι;

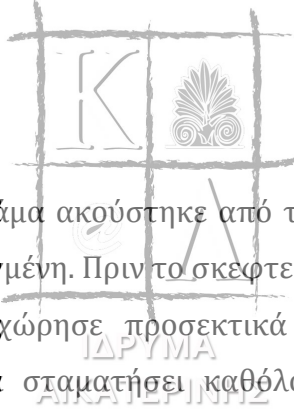
ΑΡΗΣ

Ο Άρης σταμάτησε να ασχολείται με τον σκύλο μόνο την στιγμή που ακούστηκε ένας θόρυβος από τα κλαδιά ενός δέντρου. Τελικά ήταν απλά ένα πουλί που απογειωνόταν, όμως αυτή η στιγμή ήταν αρκετή για να θυμίσει στον Άρη ότι δεν είχε φάει ακόμα. Αποφάσισε λοιπόν να αφήσει τον σκύλο εκεί που ήταν – ίσως ο ιδιοκτήτης του τον έψαχνε – και να ψάξει για φαγητό. Όσο όμως και να έστυβε το μυαλό του δεν μπορούσε να σκεφτεί πού θα έβρισκε φαγητό μέσα στο δάσος. Ο σκύλος όμως δεν έφυγε. Άρχισε να κάνει κύκλους γύρω απ’ το αγόρι και αργότερα, αφού σιγουρεύτηκε ότι ο Άρης τον κοιτούσε, κατευθύνθηκε προς την καρδιά του δάσους. Το παιδί δεν είχε άλλη επιλογή και ακολούθησε, πάντα όμως προσέχοντας για τυχόν κινδύνους. Μέχρι που ο σκύλος τον οδήγησε σε μια λίμνη περιτριγυρισμένη από δέντρα με φρούτα, ο μόνος κίνδυνος που συνάντησε ήταν ένα σμήνος από μύγες.

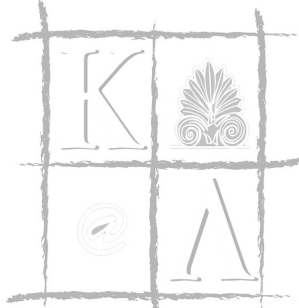
«Απίστευτο!» αναφώνησε ο Άρης μόλις αντίκρισε αυτή τη λίμνη και τα δέντρα με τα φρούτα. Κοίταξε τον σκύλο και μετά πάλι πίσω, πιστεύοντας ότι αυτό δεν μπορεί να συμβαίνει. Πλησίασε τη λίμνη διστακτικά και, μόλις έφτασε κοντά της, κοίταξε πάλι τον σκύλο. Του φάνηκε ότι άκουσε έναν ήχο σαν γέλιο να βγαίνει από το στόμα του ζώου, όμως σκέφτηκε ότι αυτό δεν γινόταν και θα ήταν απλά ένα παιχνίδι των φύλλων με τον άνεμο. Το αεράκι που του έλειπε πριν. Έκατσε στα γόνατά του δίπλα στο νερό και δοκίμασε να βάλει το χέρι του μέσα. Το τράβηξε γρήγορα περιμένοντας κάτι μαγικό να συμβεί όμως η μόνη διαφορά ήταν οι ρυτίδες μέσα στο νερό, που είχε προκαλέσει η κίνηση του χεριού του. Αποφασιστικά έβαλε και τις δύο παλάμες του μέσα στη λίμνη τη δεύτερη φορά. Βγάζοντάς τις τις έφερε κοντά στο στόμα του και ήπιε το νερό. Ήταν δροσερό και ό, τι ακριβώς είχε φανταστεί.... Έπειτα έκοψε ένα κατακόκκινο μήλο από το πιο κοντινό δέντρο, το παρατήρησε προσεκτικά, το έπλυne μέσα στη λίμνη και έφαγε μια μπουκιά. «Υπέροχο!» Ο Άρης υπέκυψε στον πειρασμό και άρχισε να τρώει τα φρούτα από τα πιο χαμηλά κλαδιά των δέντρων. Όλα ήταν υπέροχα! «Πολύ έξυπνο σκυλί!» είπε μεγαλόφωνα τις σκέψεις του, κοιτώντας το μισοκοιμισμένο σκυλί δίπλα του. «Πραγματικά, πολύ έξυπνο....»

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ένα γυναικείο, σιγανό κλάμα ακούστηκε από το μέσα δωμάτιο, που έκανε το κορίτσι να ανασηκωθεί τρομαγμένη. Πριν το σκεφτεί καλά, σηκώθηκε ξεχνώντας το πονεμένο της πόδι και προχώρησε προσεκτικά προς το δωμάτιο απ' όπου ακουγόταν ο ήχος. Χωρίς να σταματήσει καθόλου, μπήκε γρήγορα μέσα στο δωμάτιο. Το πρώτο πράγμα που είδε ήταν μια γυναίκα με μαύρα μαλλιά ξαπλωμένη σ' ένα κρεβάτι και τον άντρα να κάθεται σε μια καρέκλα δίπλα. Κατάλαβε ότι είχε τραβήξει τα βλέμματα πάνω της. Το γυναικείο κλάμα ακούστηκε ξανά.... και τότε το κορίτσι είδε την ανοιχτή τηλεόραση στα δεξιά της.

Η Ελευθερία πραγματικά ευχόταν να ανοίξει η γη να την καταπιεί, μέχρι που η αδύναμη γυναικεία φωνή που είχε ακούσει πριν να φωνάζει τον άντρα ακούστηκε πάλι, αλλά όχι από την τηλεόραση: «Α, αυτό είναι το κοριτσάκι που μου έλεγες;» Η γυναίκα είχε τα καστανά μάτια της γυρισμένα προς την Ελευθερία, όμως απευθυνόταν στον άντρα. Φαινόταν έκπληκτη αλλά και χαρούμενη. «Μακάρι να το είχα γνωρίσει πιο νωρίς, φαίνεται καλό.» Συνέχισε χαμογελώντας. «Μου θυμίζει τον εαυτό μου πριν από πολλά χρόνια.... Πώς σε λένε;» «Ποιοι είσαστε εσείς;» Ρώτησε η Ελευθερία απορημένη χωρίς να απαντήσει στην ερώτηση της γυναίκας. «Π-πού είμαι κ-και πώς βρέθηκα εδώ» Ρώτησε, μπερδεύοντας τα λόγια της απ' τη βιασύνη της. «Τι μου έχετε κάνει;» Αναρωτήθηκε, βλέποντας το πρόσωπό της στον καθρέφτη απέναντι, το οποίο ήταν γεμάτο γρατζουνιές. Οι ερωτήσεις της όμως δεν έδιωξαν το χαμόγελο απ' το πρόσωπο της γυναίκας. Αντιθέτως, γέλασε φιλικά με την αντίδραση του κοριτσιού και απάντησε: «Με λένε Άννα. Είσαι σε ένα σπίτι δίπλα στο δάσος και, απ' ότι μου είπε ο άντρας μου», είπε κοιτώντας τον σαστισμένο άντρα, «σε έσωσε από τρεις λύκους. Τις γρατζουνιές δεν ξέρω πώς τις έπαθες» – αυτή τη φορά έδειξε προβληματισμένη – «όμως μάλλον όσο ήσουν στο δάσος έπεσες κάπου. Δεν μου είπες όμως, πώς σε λένε;» Η Ελευθερία κρατώντας ακόμα τις επιφυλάξεις της αποφάσισε να αποφύγει πάλι να απαντήσει. Έτσι προσποιήθηκε ότι ζαλιζόταν, ώστε να την αφήσουν να πάει να ξαπλώσει και να σκεφτεί ό, τι είχε μόλις ακούσει. Το σχέδιό της πέτυχε, αφού λίγα δευτερόλεπτα αργότερα βρισκόταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της. Η αλήθεια είναι πως της έκανε εντύπωση η ανησυχία των ανθρώπων, που μόλις την είχαν γνωρίσει κι όμως δεν δίστασαν να την φροντίσουν, όμως επέμενε να κρατήσει τις επιφυλάξεις της.

ΑΡΗΣ

Λίγα λεπτά μετά, ο Άρης χορτασμένος και ξεδιψασμένος, αποφάσισε ότι έπρεπε να φύγει. Εύπνησε τον σκύλο που τον ακολούθησε πρόθυμα και άρχισε να περπατάει προς το βάθος του δάσους. Αρκετή ώρα αργότερα, κουρασμένος και απογοητευμένος, είχε μετανιώσει για την απόφασή του να αρχίσει να τριγυρνάει μέσα στο δάσος χωρίς να ξέρει τον δρόμο. Πάνω όμως που πήγε να γυρίσει πίσω, είδε μια ξύλινη καλύβα. «Επιτέλους!» σκέφτηκε ενθουσιασμένος. «Επιτέλους, βρήκα κάποιους που μένουν εδώ κοντά!» και, χωρίς να σκεφτεί ότι μπορεί να ήταν επικίνδυνοι άνθρωποι, πριν το καταλάβει βρέθηκε να χτυπάει την πράσινη πόρτα. «Εμπρός;» ακούστηκε μια αντρική φωνή από μέσα.

Χωρίς δεύτερη σκέψη, το παιδί αποκρίθηκε «Μπορείτε να μου ανοίξετε την πόρτα παρακαλώ;» Όμως ο άντρας δεν άνοιξε.

- Ποιος είναι;
- Με λένε Άρη και έχω χαθεί, αναρωτιόμουν μήπως –
- Μπες.

Είπε ο άντρας απότομα διακόπτοντάς τον και ανοίγοντας την πόρτα.

Ο Άρης υπάκουσε και μπήκε στο δωμάτιο. Τα έπιπλα ήταν λίγα και απλά. Τρεις καρέκλες ήταν τοποθετημένες γύρω από ένα στρογγυλό τραπέζι, ενώ μια κυνηγετική καραμπίνα ήταν θρονιασμένη πάνω σ' έναν καναπέ σκεπασμένο με παλιά υφάσματα. Παρ' όλο που ήταν απόγευμα ακόμα, μόνο ένα παράθυρο ήταν ανοιχτό, με αποτέλεσμα ο χώρος να είναι κακοφωτισμένος. «Κάτσε.» είπε ο άντρας δείχνοντας τον καναπέ. Ο Άρης υπάκουσε. Έκατσε και κοίταξε τον άντρα. Ήταν ψηλός και γεροδεμένος, με γκριζα μαλλιά και πολλά σημάδια από χτυπήματα σε όλο το σώμα. Παρ' όλα αυτά όμως, το παιδί δεν τον φοβόταν. «Τι συμβαίνει;» ακούστηκε μια φωνή. Μια γυναικεία φιγούρα εμφανίστηκε στην πόρτα που ένωνε το δωμάτιο με το υπόλοιπο σπίτι.

- Ποιος είναι;
 - Γεια σας, με λένε Άρη και-
- Ο άντρας όμως δεν έδειξε να έχει ακούσει καν το παιδί, και απάντησε εκείνος.
- Αυτό το παιδί λέει ότι έχει χαθεί.

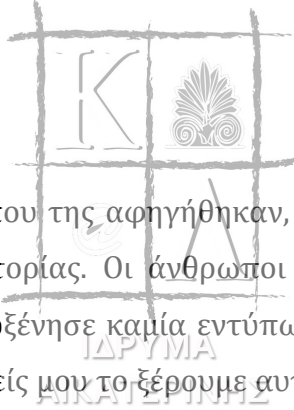

- Α, μάλιστα.... Κι εμείς πώς μπορούμε να βοηθήσουμε;

Οι δύο άνθρωποι πήγαν να συζητήσουν σ' ένα άλλο δωμάτιο, αφού πρώτα διέταξαν το αγόρι να μείνει ακίνητο. Εκείνο όμως δεν άκουσε τη διαταγή, ούτε προσπάθησε να κρυφακούσει. Θυμήθηκε τον σκύλο. Σηκώθηκε λοιπόν, κατευθύνθηκε προς την πόρτα και κοίταξε από το παραθυράκι με τα κάγκελα που ήταν πάνω στην πόρτα. Ο σκύλος δεν φαινόταν πουθενά, επομένως το παιδί ανησύχησε και, παρ' όλο που δεν είχε ακούσει τη διαταγή, επέστρεψε γρήγορα στη θέση του γιατί δεν ήθελε οι ιδιοκτήτες που πλησίαζαν εκείνη την ώρα να τον δουν να τριγυρνάει στο σπίτι τους.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Η Ελευθερία άλλαξε γρήγορα γνώμη. «Δεν είναι σωστό να τους ανησυχώ ενώ είμαι μια χαρά, πρέπει να μιλήσω μαζί τους και θα μου εξηγήσουν τι συνέβη.» Μονολόγησε βλέποντας μέσα από τα μισάνοιχτα πάλι μάτια της τις ανήσυχες εκφράσεις των ανθρώπων και ακούγοντας τα μουρμουρητά τους, που αφορούσαν φυσικά εκείνη. Επέλεξε μια στιγμή που κανένας από τους δύο δεν ήταν κοντά της για να ανοίξει τα μάτια της και να βγάλει ένα βογγητό, σαν να ξυπνούσε από έναν βαθύ λήθαργο. Αμέσως και οι δύο βρέθηκαν δίπλα της, ρωτώντας την αν νοιώθει καλά και προσφέροντάς της νερό. «Καλά είμαι, δεν χρειάζεται να ανησυχείτε. Το μόνο που θέλω είναι να μου εξηγήσετε ποιοι είστε, που είμαι και πώς βρέθηκα εδώ....» Είπε μουρμουρίζοντας, παριστάνοντας την αγουροξυπνημένη. Έκρινε καλό να μην τους πει ότι δεν είχε λιποθυμήσει στην πραγματικότητα, αφού κάτι τέτοιο θα τους έβαζε σε υποψίες για το πόσο τίμιο ήταν τελικά το κορίτσι που είχαν μπροστά τους. Άλλωστε, αν έμπαιναν σε υποψίες ίσως την έδιωχναν και εκείνη δεν θα μάθαινε ποτέ πού βρισκόταν και πώς βρέθηκε εκεί. Δεν χρειάστηκε να περιμένει πολύ, οι άνθρωποι απέναντί της είχαν αρχίσει να της απαντούν. «Με λένε Άννα και βρίσκεσαι σ' ένα σπίτι δίπλα στο δάσος.» Απάντησε η γυναίκα, λέγοντας τα ίδια που είχε πει πριν την «λιποθυμία» της Ελευθερίας. «Ο άντρας μου, ο Γιώργος» συνέχισε δείχνοντας με τα μάτια της τον άντρα που στεκόταν δίπλα της, «σε έσωσε από τρεις λύκους στο δάσος....»

Έπειτα από την ιστορία που της αφηγήθηκαν, η Ελευθερία άρχισε να ρωτάει όλες τις λεπτομέρειες της ιστορίας. Οι άνθρωποι δεν ήξεραν πώς βρέθηκε στο δάσος, όμως αυτό δεν της προξένησε καμία εντύπωση. «Λογικό» σκέφτηκε, «μόνο εγώ, ο αδερφός μου και οι γονείς μου το ξέρουμε αυτό....» και αρνήθηκε να τους πει την ιστορία της, λέγοντας ότι ήταν πολύ κουρασμένη και ότι θα προτιμούσε να κοιμηθεί. Αυτό ήταν αλήθεια αυτή τη φορά και ήταν και λογικό, αφού είχε ήδη βραδιάσει. Πεπεισμένη ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν θα της έκαναν κακό, κοιμήθηκε ήσυχα και γαλήνια.

ΑΡΗΣ

- Μπορείς να μείνεις λίγο.... Πρόσεχε όμως, με το παραμικρό μπορεί να φύγεις!
Είπε ο άντρας στον Άρη.
- Δηλαδή στ' αλήθεια θα με αφήσετε να μείνω εδώ; Και θα με βοηθήσετε να γυρίσω στην οικογένειά μου; Μου φαίνεται περίεργο.... θέλω να πω, πρώτη φορά με βλέπετε και με δέχεστε να μείνω μαζί σας....

Απάντησε ο Άρης απορημένος.

- Άνθρωποι είμαστε, άνθρωπος είσαι, δε φτάνει αυτό;
- Φυσικά, δηλαδή δεν ήθελα να σας προσβάλλω, απλά στην πόλη μου κανείς δεν θα το έκανε αυτό και μου φάνηκε περίεργο.... Περίμενα να με διώξετε και γι' αυτό μου έκανε εντύπωση η αντίδρασή σας.... Ευχαριστώ πάντως, είμαι-
- Φτάνει. Τα πολλά λόγια είναι φτώχεια, μην το ξεχνάς αυτό.
Είπε ο άντρας διακόποντάς τον για μια ακόμη φορά και πηγαίνοντας να ανοίξει την πόρτα που χτυπούσε εδώ και λίγη ώρα, χωρίς να το έχει προσέξει ο Άρης.
- Άργησα, το ξέρω, αλλά όπως βλε- ποιος είναι αυτός;
Ένα αγόρι ίσως λίγο πιο μεγάλο από τον Άρη, με μαύρα μαλλιά και σίγουρα πιο σκληραγωγημένο μπήκε στο σπίτι. Ξεκίνησε να μιλάει κοιτώντας τον πατέρα του, όμως σταμάτησε όταν είδε τον Άρη.
- Ναι, άργησες. Πού είχες πάει πάλι;
- Ποιος είναι αυτός;

- Σου έχω πει να μην γυρνάς γύρω-γύρω χωρίς να μας ρωτάς, αλλά συνέχεια κάνεις του κεφαλιού σου! Πότε θα μάθεις να μας υπακούς;
- Εντάξει, κατάλαβα, δεν πρόκειται να μάθω ποιος είναι αυτός.
- Σταμάτα να επιμένεις και απάντησε σε αυτό που σε ρωτάω!

Όμως το αγόρι με τα μαύρα μαλλιά δεν απάντησε. Μόλις ο πατέρας του το χτύπησε στο πρόσωπο, έφυγε θυμωμένο προς ένα άλλο δωμάτιο χτυπώντας τις πόρτες πίσω του. Ο Άρης αργότερα έμαθε ότι αυτό το σκληραγωγημένο παιδί με τα μαύρα μαλλιά είναι όντως λίγο μεγαλύτερο από αυτόν και το λένε Παύλο. Μάλιστα του έκανε εντύπωση το γεγονός ότι ο πατέρας του τον χτυπούσε, όμως αποφάσισε να μην πει ότι αυτό απαγορεύεται στην πόλη του γιατί ίσως έμπαινε σε μπελάδες πάλι. Όλα όσα είχε ακούσει έπαιζαν πάλι στο μυαλό του σαν μια κασέτα. Βρισκόταν στο δάσος, στο σπίτι κάποιων ανθρώπων που τον φιλοξενούν χωρίς να τον ξέρουν, στο ίδιο δωμάτιο με το παιδί τους – ένα μικρό δωμάτιο με ένα μικρό παράθυρο και ένα γραφείο και μια καρέκλα για έπιπλα –, κι ούτε ήξερε αν θα γυρίσει ποτέ στην οικογένειά του. Σ' αυτό το σπίτι των φιλόξενων αλλά αυστηρών ανθρώπων τον είχε οδηγήσει ένας σκύλος... σκύλος; Όμως πριν προλάβει να σκεφτεί για τον σκύλο, είχε κοιμηθεί και σε λίγο θα άρχιζε να ονειρεύεται τον εαυτό του για πάντα χωρισμένο από τους φίλους του, αποκομμένο από την πόλη, να ζει μόνος του στο δάσος και να παρακαλεί για μια καλύτερη ζωή.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

- Σήμερα έχουμε πει στην αδερφή μου ότι θα την επισκεφτούμε... Θέλεις να έρθεις;
- Είπε η γυναίκα στην Ελευθερία το πρωί.
- Ναι, γιατί όχι; Είναι μακριά όμως;
- Όχι, κοντά είναι. Μένει κι αυτή με τον άντρα της και τον γιό της στο δάσος.
- Εντάξει, θα έρθω. Πότε θα φύγουμε;

Και όση ώρα της εξηγούσε η γυναίκα, η Ελευθερία ήλπιζε για κάτι που ήταν σίγουρη ότι δεν θα γινόταν: να βρει εκεί τον αδελφό της.

Όταν το ρολόι έδειξε 7 το πρωί, οι τρεις άνθρωποι ξεκίνησαν για να πάνε στο σπίτι της αδελφής της γυναίκας. Πέρασαν μέσα από ψηλά χόρτα, μικρές λίμνες και πολλά

δέντρα. Η Ελευθερία ένοιωσε μαγεμένη από την ομορφιά της φύσης. Στην πόλη που έμενε δεν μπορούσε να δει τέτοια πράγματα, ούτε που ήξερε ότι υπάρχει τόσο πράσινο. Αφηρημένη δεν πρόσεξε τον σκύλο που ήταν ξαπλωμένος μπροστά της και... σκόνταψε πάνω του, αφήνοντας μια κραυγή τρόμου. Ανακουφισμένη που ήταν απλώς ένας σκύλος, έκανε ένα δυο βήματα ακόμα και σταμάτησε, όταν συνειδητοποίησε ότι οι δύο άνθρωποι είχαν γονατίσει δίπλα στον σκύλο.

- Ε... τι συμβαίνει;

Ρώτησε απορημένη.

- Αυτός είναι ο σκύλος μας... τον χάσαμε πρόσφατα!

Είπε ο άντρας δείχνοντας το ασπρόμαυρο σκυλί.

- Έλα, ας συνεχίσουμε τον δρόμο μας και ας τον πάρουμε μαζί μας!

Είπε η γυναίκα και ο άντρας συμφώνησε, οπότε συνέχισαν το περπάτημα.

- Τον έχουμε σαν παιδί μας.

Είπε η γυναίκα στην Ελευθερία δικαιολογώντας τη συμπεριφορά του άντρα, ο οποίος χάιδευε κάθε τρεις και λίγο τον σκύλο.

Με τα πολλά, μετά από 20 λεπτά περπάτημα έφτασαν στο σπίτι. Ήταν μια ξύλινη καλύβα με πράσινη πόρτα... Η γυναίκα χτύπησε την πόρτα και άνοιξε μια άλλη γυναίκα, που όντως έμοιαζε για αδερφή της.

- Α, γεια σας, ήρθατε! Περάστε, απλά ο άντρας μου και ο γιος μου λείπουν για κυνήγι... Το κορίτσι ποιο είναι;

ΑΡΗΣ

Το επόμενο πρωί, ο άντρας ήρθε στο δωμάτιο που κοιμόταν ο Άρης με τον Παύλο και τους ξύπνησε, για να πάνε για κυνήγι.

- Σηκωθείτε, πέρασε η ώρα.

Ο Άρης, που δεν είχε συνηθίσει να ξυπνάει από τις 6 το πρωί, όταν έφυγε ο άντρας ξανακοιμήθηκε. Πριν όμως προλάβουν να περάσουν 2 λεπτά, ο Παύλος τον σκούνησε δυνατά.

- Σταμάτα να κοιμάσαι και άρχισε να ετοιμάζεσαι γρήγορα! Ο πατέρας μου θα θυμώσει αν σε δει ακόμα εδώ.

- Α, συγγνώμη, απλά δεν το έχω συνηθίσει... ετοιμάστηκες τόσο γρήγορα;

- Ναι, αν είχες τέτοιο πατέρα θα είχες συνηθίσει. Σήκω όμως, αλλιώς θα βάλει τις φωνές. Και αν βάλει σου βάλει τις φωνές από το πρωί είναι χειρότερα, γιατί όλη την υπόλοιπη μέρα δεν σε αφήνει ήσυχο....

Έτσι λοιπόν ο Άρης άρχισε να ετοιμάζεται γρήγορα. Μόλις βγήκε από το μπάνιο και πήγε στο δωμάτιο του Παύλου, βρήκε εκεί τον άντρα να μιλάει με σιγανή φωνή στο παιδί. Ήταν σίγουρος ότι μιλούσαν για εκείνον, όμως δεν ήθελε να τον δουν να κρυφακούει. Έτσι πήγε λίγα βήματα πίσω και κατευθύνθηκε πάλι προς το δωμάτιο, κάνοντας φασαρία. Πέτυχε αυτό που ήθελε. Ο άντρας σταμάτησε απότομα να μιλάει στον γιό του και, στην προσπάθειά του να μην καταλάβει τίποτα ο Άρης, άρχισε να κάνει ότι επιτηρεί το δωμάτιο.

- Σου έχω πει να μην αφήνεις το γραφείο σου σ' αυτά τα χάλια! Ποτέ δεν ακούς! Α, ήρθε ο Άρης. Πάνω στην ώρα. Μόλις ετοιμαζόμασταν να φύγουμε.

Ο Άρης κοίταξε πρώτα το γραφείο, αλλά απέφυγε να πει ότι ήταν το πιο καθαρό γραφείο που είχε δει ποτέ. Είπε μόνο ένα «συγγνώμη που άργησα» και ακολούθησε τους άλλους δύο στην κουζίνα. Δεν είχε συνειδητοποιήσει πόσο πολύ πεινούσε, μέχρι που άκουσε την κοιλιά του να γουργουρίζει δυνατά καθώς περνούσε δίπλα από ένα φρέσκο κέικ. Περίμενε ότι θα κάτσουν εκεί για να φάνε, όμως ο άντρας δεν σταμάτησε να προχωράει. Το παιδί δυσαρεστημένο ακολούθησε. Βγήκαν από το σπίτι και ξαφνικά, μόλις έκλεισαν την πόρτα, ο άντρας του είπε απότομα: «Αν θέλεις να τρως το πρωί, θα σηκώνεσαι πιο νωρίς. Τώρα δεν θα φας τίποτα μέχρι να γυρίσουμε. Πρέπει να μάθεις να κάνεις υπομονή». «Μάλιστα....» απάντησε ξαφνιασμένος ο Άρης.

Αφού έκαναν λίγα βήματα, συνάντησαν την μητέρα του Παύλου που μάζευε λουλούδια. «Είναι για το σπίτι, θα τα βάλω σε ένα ωραίο βάζο και....» είπε χαμογελώντας στον Άρη. Ο άντρας όμως την διέκοψε πάλι. «Θα τα δει μόνος του, δεν χρειάζεται να του το λες». Ο Άρης είδε την γυναίκα να μαζεύεται και να επιστρέφει στην ασχολία της, σίγουρα όμως με λιγότερα κέφια. Σκέφτηκε να πει στον άντρα ότι αυτό που κάνει, δηλαδή ότι είναι τόσο απότομος με τους άλλους και σβήνει το χαμόγελο από τα πρόσωπά τους, δεν είναι καλό και θα έπρεπε να σταματήσει. Απ' ότι φαίνεται όμως το είπε πιο δυνατά απ' όσο ήθελε, γιατί άκουσε την φωνή του άντρα να ρωτάει: «Τι είπες; Μίλα πιο δυνατά τουλάχιστον.... μην

είσαι κατσούφης όλη τη μέρα μόνο και μόνο επειδή δεν έφαγες πρωινό». Ο Άρης σκέφτηκε να του πει κάτι σχετικά με το ποιος είναι κατσούφης και όχι μόνο όταν δεν τρώει πρωινό, αλλά τελικά αποφάσισε να μην πει τίποτα και να συνεχίσει τον δρόμο του σιωπηλός. «Μην τα κάνεις αυτά με τον πατέρα μου.... αν θες να πεις κάτι, πες το δυνατά αλλιώς θα αρχίσει να φωνάζει. Και πρόσεχε, γιατί σε συγχώρεσε μόνο επειδή ήταν πρώτη φορά που το έκανες. Μην το πάρεις σαν απειλή, αλλά σαν φιλική συμβουλή». Ο Άρης άκουσε τα λόγια του Παύλου και προσπάθησε να τα βάλει βαθιά μέσα στο μυαλό του.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Η Ελευθερία ένοιωθε πολύ αμήχανα. Πρώτη φορά από τότε που βρέθηκε στο δάσος άρχισε να συνειδητοποιεί πόσο ξένη είναι σε έναν τόσο ξένο τόπο. Οι άνθρωποι που την περιτριγύριζαν ήταν τόσο απλοί και φιλικοί, μα παράλληλα τόσο μακριά από εκείνη. Ο τόπος ήταν τόσο όμορφος, πρώτη φορά έβλεπε τόση ομορφιά, όμως ταυτόχρονα τόσο περίεργος για εκείνη. Και όσο έκανε αυτές τις σκέψεις, βρισκόταν σε ένα σπίτι με αγνώστους, που παρ' όλο που δεν την ήξεραν της φέρονταν πολύ καλά. *Ένοιωθε ότι πρέπει να επανέλθει στην πραγματικότητα και να μιλήσει με αυτούς τους ανθρώπους για το πώς θα βρουν τους γονείς της, όμως οι σκέψεις της δεν την άφηναν. Δεν είχε γνωστούς εκεί, ούτε καν ζούσε με την οικογένειά της. Πρέπει να επανέλθει στην πραγματικότητα. Δεν είχε φίλους, ούτε ένοιωθε ασφαλής. Πρέπει.* Είχε χάσει τον αδερφό της και ίσως να μην τον έβλεπε ποτέ ξανά και να έμενε εκεί για πάντα. Επανήλθε, όμως τόση ώρα δεν είχε ιδέα για τι μιλούσαν οι υπόλοιποι. Έτσι έμεινε άπρακτη όταν την ρώτησαν τη γνώμη της σχετικά με όσα λένε. Το μόνο που απάντησε ήταν «εεε....» και πήγε να τους ζητήσει συγγνώμη και να τα επαναλάβουν, όμως η γυναίκα – η Άννα – ρώτησε κάτι άλλο την Ελευθερία.

- Τόση ώρα βρισκόμαστε εδώ, και δεν έχουμε αφήσει το κορίτσι να μιλήσει! Είπε η αδερφή της Άννας στο κορίτσι.
- Δεν έχω τίποτα να σας πω, ξέρετε ήδη ότι με λένε Ελευθερία και ότι είμαι 15 χρονών. Δεν ξέρω τι άλλο να σας πω.

- Να, ας πούμε, ακόμα δεν έχω καταλάβει πώς έφτασες εδώ. Μένεις πολύ μακριά!
- Α, ναι.... είναι αρκετά μεγάλη ιστορία.
- Δεν πειράζει, αυτές οι ιστορίες είναι οι καλύτερες. Αν βέβαια θέλεις κι εσύ να μας πεις!
- Όλα άρχισαν πριν λίγες μέρες, ένα βράδυ. Ήμουν στο σπίτι μου με τους γονείς μου και τον αδερφό μου – είπε η Ελευθερία συγκρατώντας ένα δάκρυ – και ετοιμαζόμασταν να φάμε βραδινό. Ξαφνικά κάποιος χτύπησε την πόρτα. Δεν ξέραμε ποιος μπορεί να ήταν τέτοια ώρα, κι έτσι υποθέσαμε ότι κάτι δυσάρεστο συνέβη. Άνοιξε ο πατέρας μου την πόρτα και δύο άνθρωποι, ένας άντρας και μια γυναίκα, μπήκαν γρήγορα στο σπίτι. Μας κοιτούσαν κι έκλαιγαν, οπότε ήμασταν πια σίγουροι ότι κάτι κακό έγινε. Παρ’ όλα αυτά, μόλις σταμάτησαν το κλάμα μας είπαν ότι η μαμά μας είναι αδερφή τους και έκλαιγαν από συγκίνηση που την βρήκαν επιτέλους. Τους εξηγήσαμε ότι κάποιο λάθος πρέπει να έγινε, όμως είπαν ότι είναι σίγουροι ότι δεν κάνουν λάθος.

ΑΡΗΣ

- Έκατσαν στον καναπέ και είπαν σε ‘μένα και στην αδερφή μου να κάτσουμε ανάμεσά τους, γιατί ήμασταν τα ανίψια τους και ήθελαν να μας γνωρίσουν. «Δεν ξέρω ποιοι είσαστε και τι θέλετε, όμως σαν παρακαλώ να φύγετε. Δεν έχω αδέρφια και είμαι σίγουρη για αυτό. Οι δύο ξένοι αντάλλαξαν ένα γρήγορο βλέμμα γεμάτο μυστικότητα και ο άντρας μίλησε. «Μα αλήθεια λέμε, σας παρακαλούμε, μην μας διώχνετε. Έχουμε αποδεικτικά στοιχεία...» Έβγαλε κάποια χαρτιά από την τσέπη του μπουφάν του και κάποιες παλιές φωτογραφίες. «Ορίστε... αυτά είναι γράμματα του πατέρα σου προς τη μητέρα μας και αυτές φωτογραφίες μας μαζί του από όταν ήμασταν μωρά ακόμα...». Οι γονείς μου όμως ακόμα δεν είχαν πειστεί: «Ο πατέρας μου πέθανε όταν ήταν τριάντα χρονών και εγώ πολύ μικρή. Μπορεί αυτός στη φωτογραφία να του μοιάζει πολύ όμως δεν είναι αυτός. Και θα σας ξαναζητήσω να φύγετε τώρα.» Απάντησε ξερά η μητέρα μου. «Αδύνατον...»

είπε αυτή τη φορά η ξένη γυναίκα. «Δεν ξέρω τι άλλο πρέπει να κάνουμε για να σας πείσουμε... εμείς είμαστε πολύ σίγουροι, σας φέραμε και δώρα...» Επέμεινε και άρχισε να ψάχνει κάτι στην τσάντα που κρατούσε. Έβγαλε από μέσα δύο μακριά μαντλία και έδωσε το ένα στον άντρα. «Για την ακρίβεια είναι για τα παιδιά.» Είπε ο άντρας και προσπάθησε να μου το βάλει στον λαιμό. Ταυτόχρονα η άγνωστη έκανε το ίδιο στην αδερφή μου. Το μαντίλι είχε μια πολύ έντονη μυρωδιά... και μετά δεν θυμάμαι τίποτα. Όταν ξύπνησα ήμουν μέσα σε ένα φορτηγάκι και αποφάσισα να πηδήξω από αυτό. Έτσι έφτασα εδώ που είμαι τώρα.

Είπε ο Άρης στον Παύλο, που είχε μείνει με ανοιχτό το στόμα.

- Αν όντως λες αλήθεια, αυτό είναι φοβερό... σε απήγαγαν! Είναι πολύ επικίνδυνο... τουλάχιστον είσαι καλά τώρα!

Κατόρθωσε να απαντήσει ο Παύλος.

- Ναι, πραγματικά είναι απαίσιο να το θυμάσαι. Και το χειρότερο είναι ότι έχασα την οικογένειά μου... υποθέτω ότι και η αδερφή μου είναι σε παρόμοια κατάσταση, όμως τι γίνεται με τους γονείς μου; Αν είναι ασφαλείς, μπορεί να έχουν ειδοποιήσει την αστυνομία και να με ψάχνουν....
- Θα σε βοηθήσουμε εμείς. Έτσι κι αλλιώς δεν γίνεται να μείνεις για πάντα μαζί μας... θα βρούμε την οικογένειά σου και την αδερφή σου.

Και τα δύο παιδιά συνέχισαν αμίλητα τον δρόμο τους ακολουθώντας τον πατέρα του Παύλου. Μετά από πέντε λεπτά είχαν φτάσει πίσω στο σπίτι και ο Άρης είχε βρεθεί μπροστά από μια μεγάλη έκπληξη.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ και ΑΡΗΣ

Από τη στιγμή που τα δύο παιδιά συναντήθηκαν έγιναν πάλι μία ψυχή. Τα δύο κομμάτια ενώθηκαν! Μετά από τρία δευτερόλεπτα, με δάκρυα από τη μεριά της Ελευθερίας και φωνές από τη μεριά του Άρη, έτρεξαν ο ένας πάνω στον άλλο. Ο Άρης αποτραβήχτηκε γρήγορα από την αγκαλιά της Ελευθερίας, δεν του άρεσαν οι αγκαλιές, όμως η χαρά του δεν μειώθηκε. Άρχισε να κάνει ασταμάτητα ερωτήσεις στην αδερφή του, που οι περισσότερες έμειναν χωρίς απάντηση, αφού κι εκείνη άρχισε να τον ρωτάει. Μετά από πέντε λεπτά που ήταν αυτό που χρειαζόνταν τα δύο

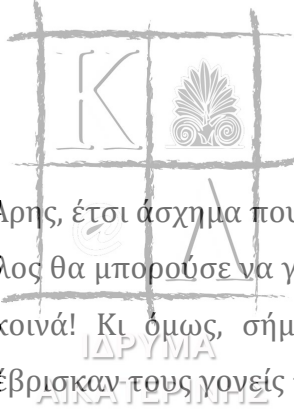
παιδιά για να ηρεμήσουν, έκατσαν και άρχισαν να απαντάνε ο ένας τις ερωτήσεις του άλλου και ανέλυσαν τις περιπέτειές τους με κάθε λεπτομέρεια. Όταν έφτασαν στο σημείο που ο καθένας έλεγε στους καινούριους του φίλους πώς έφτασε μέχρι εκεί, θυμήθηκαν και δύο τους γονείς τους και σταμάτησαν. Το ένα πρόβλημα είχε λυθεί, αφού τα δύο παιδιά ήταν πάλι μαζί. Το άλλο όμως;

Οι τέσσερις μεγάλοι αφού κατάλαβαν τι είχε συμβεί, λίγο μπερδεμένοι βέβαια, συμφώνησαν να συνοδέψουν τα παιδιά στο Αστυνομικό Τμήμα την επόμενη μέρα. Ήταν άλλωστε κάτι που έτσι κι αλλιώς θα έκαναν, όπως είπαν. Προς το παρόν όμως, αποφάσισαν να μείνουν με τους καινούριους τους... μεγάλους φίλους και να γνωρίσουν καλύτερα αυτούς τους τόσο φιλόξενους ανθρώπους.

Αφού πέρασε πολλή ώρα συζητώντας και ήρθε το απόγευμα, τα παιδιά άρχισαν να ξαναέχουν ενοχές. Πώς ήταν δυνατόν να κάθονταν με μια μεγάλη παρέα και να γελάνε, τη στιγμή που οι γονείς τους ίσως ήταν κλεισμένοι κάπου και κινδύνευαν; Παρ' όλα αυτά δεν ήθελαν να δείξουν την στεναχώρια τους και συνέχισαν να μιλάνε και να γελάνε, πιο απρόθυμα όμως αυτή τη φορά.

Ξαφνικά η Ελευθερία θυμήθηκε κάτι. «Τι μου είπατε πριν; Πριν αρχίσω να σας λέω την ιστορία μου εννοώ... Όταν μου προτείνατε κάτι... Η αλήθεια είναι ότι ήμουν αφηρημένη.» Είπε απευθυνόμενη στους μεγάλους που ήταν μαζί της, μέσα στο σπίτι, πριν έρθουν ο Άρης με τον Παύλο και τον πατέρα του. «Α ναι, δεν ήταν τίποτα.» Απάντησε η μητέρα του Παύλου. «Απλά λέγαμε ότι φιλοξενούμε ένα παιδί που έχει χαθεί και αναρωτιόμασταν μήπως ήταν ο αδερφός σου, κι έτσι σου είπαμε ότι θα ήταν μια καλή ιδέα να περιμένεις μέχρι να έρθει. Τελικά δεν χρειάστηκε!» Και όλοι χαμογέλασαν. Εκείνο το βράδυ η Ελευθερία έμεινε μαζί με τον Άρη στο σπίτι του Παύλου, ενώ αυτοί που την φιλοξενούσαν τον προηγούμενο καιρό γύρισαν στο σπίτι τους. Δυστυχώς δεν υπήρχε χώρος για όλους στο μικρό σπίτι του Παύλου και των γονιών του.

Πριν ξημερώσει καλά-καλά, και ο Άρης αλλά και η Ελευθερία ήταν ξύπνιοι. Δεν μιλούσαν, τους είχαν απορροφήσει οι ήχοι του δάσους. Στην πόλη δεν μπορεί κανείς να φανταστεί τη μαγεία αυτών των ήχων! Το θρόισμα των φύλων καθώς περνάει από δίπλα τους το καλοκαιρινό αεράκι, τα πουλιά που κελαηδούν και τα τζιτζίκια που τραγουδούν... Έμειναν έτσι αρκετή ώρα, μέχρι που ξύπνησε και ο Παύλος και

άρχισαν να μιλάνε όλοι μαζί. Ο Άρης, έτσι άσχημα που ένοιωθε πριν βρει την αδερφή του, δεν είχε σκεφτεί ότι ο Παύλος θα μπορούσε να γίνει ένας καινούριος του φίλος. Και με τους δύο είχε τόσα κοινά! Κι όμως, σήμερα κιόλας θα πήγαιναν στο Αστυνομικό Τμήμα και θα ξαναέβρισκαν τους γονείς τους! Πράγματι, μετά από πολύ κουβέντα μεταξύ των τριών παιδιών και λίγες ώρες αναμονής, μπήκαν όλοι μαζί στο μικρό αυτοκίνητο των γονιών του Παύλου. Ή μάλλον όχι όλοι... ο πατέρας του υποστήριξε ότι δεν χωρούσαν όλοι και έτσι αποφασίστηκε να μείνουν πίσω οι δύο γυναίκες. Επέμενε επίσης στο ότι ούτε ο Παύλος χρειαζόταν να πάει, όμως η επιμονή του παιδιού τον ανάγκασε να υποχωρήσει. Έτσι, οι δύο άντρες ακολουθούμενοι από τα τρία παιδιά μπήκαν στο Τμήμα. Αφού πέρασαν πέντε λεπτά αναμονής και δέκα λεπτά εξηγήσεων, τα δύο αδέρφια ένοιωσαν ότι αυτή ήταν μια από τις πιο ευτυχισμένες στιγμές της ζωής τους! Τους είχε ανακοινωθεί ότι οι γονείς τους ήταν καλά, και μάλιστα τους έψαχναν! Πραγματικά ήταν το καλύτερο νέο που θα μπορούσαν να είχαν μάθει εκείνη τη στιγμή.

Η ώρα του αποχωρισμού έφτασε. Ο Άρης και η Ελευθερία έπρεπε να αποχαιρετίσουν αυτούς που τους έσωσαν. Βέβαια οι γυναίκες δεν ήταν εκεί, όμως οι υπόλοιποι υποσχέθηκαν ότι θα τους μεταβιβάσουν τα λόγια τους. Είπαν ότι ποτέ δεν θα τους ξεχάσουν, κανέναν από αυτούς, και θα τους επισκέπτονται.

Δύο αστυνομικοί με ένα περιπολικό τους οδήγησαν στο σπίτι τους, όπου επιτέλους συνάντησαν τους γονείς τους! Η χαρά τους γέμισε όλο το σπίτι, βγήκε από αυτό και πλημμύρισε ολόκληρο τον δρόμο! Αφηγήθηκαν στους γονείς τους με λεπτομέρειες όσα συνέβησαν και τους είπαν για την υπόσχεσή τους ότι θα επισκέπτονται αυτούς τους τόσο καλούς ανθρώπους που γνώρισαν. Αυτοί συμφώνησαν, και η πρώτη επίσκεψη δεν άργησε πολύ. Μετά από μία εβδομάδα, οι ίδιοι οι γονείς πήραν την πρωτοβουλία να τους βρουν και να τους ευχαριστήσουν. Και όσο ήταν ακόμα στο αυτοκίνητο, προσπέρασαν μια ομάδα εννέα αγκαλιασμένων φίλων που συζητούσαν ζωηρά.